

θέσεως τῶν παρ' αἷς ἡ προστασία αὕτη ἐνασκεῖται κυβερνήσεων, ἀγνοουσὼν εἰς τίνα τῶν δύο προστασιῶν νὰ ὑποκύψωσιν, ὅταν αὗται ἀντιφατικαὶ τυγχάνωσι. Τὸ δὲ Βέλγιον ἐξακολουθεῖ κλιδωνιζόμενον ἐν τῷ σάλῳ, ὃν προῦκάλεισεν ἡ τοῦ συντάγματος ἀναθεώρησις, ἡ προκαλοῦσα οὐκ ὀλίγας δυσχερείας τῷ ὑπουργεῖῳ Βεερνάρ συνεπείᾳ τῆς μετὰ τῶν ὁπαδῶν τῆς ἀναθεωρήσεως συμπράξεως καὶ τῶν ἐργατικῶν τάξεων, ἐπιμόνως αἰτουσῶν τὴν θέσπισιν τῆς καθολικῆς ψηφοφορίας. Τὰς δυσχερείας πειράται νὰ ἐπιτείνῃ ἐν μέρει ἡ τῶν κληρικῶν μερίς, ἡ διὰ τῶν ἐπισκόπων ἀξιούσα τὴν ἐξομάλισιν τῶν διαφόρων κοινωνικῶν ζητημάτων καὶ ἰδίᾳ τὴν βελτίωσιν τῆς τύχης τῶν εἰρημένων ἐργατικῶν τάξεων. Οἱ ἐν Ἑλβετίᾳ πρὸς τῷ ζητήματι τῶν μετὰ τοῦ ἰταλικοῦ βασιλείου ἐμπορικῶν σχέσεων, τῷ μὴ ἐξομαλισθέντι ἐτι ἐνεκα τῆς ἐπιμονῆς τῆς ἰταλικῆς κυβερνήσεως, ἀσχολοῦνται καὶ περὶ τὸ στρατιωτικὸν ζήτημα ἥτοι περὶ τὴν ἐμπέδωσιν τῆς μεταρρυθμίσεως, δι' ἧς 400,000 μαχητῶν δύνανται νὰ δράμωσιν ὑπὸ τὰς σημαίας καὶ περὶ τὴν συμπλήρωσιν τῶν ἐν Ἀγίῳ Γοθάρδῳ ἀμυντικῶν ἔργων. Οἱ ἐν Ἰσπανίᾳ σφόδρα ἀνισχυοῦσιν ἐπὶ τῇ ἐκτραχύνσει τοῦ ἐπὶ τῇ θανατώσει τῶν ἐν Ξερεῖς ἐπελθόντος κινήματος καὶ ἀγωνίζονται πῶς νὰ προλάβωσι τὰς συνεπείας, τὰς ἐκδηλουμένας καὶ ἐξω τῆς χερσονήσου ἐτι, ἐν Παρισίοις π. χ., ὅπου οἱ ὁπαδοὶ τῶν θανατωθέντων πειρῶνται ν' ἀντεκδικηθῶσιν αὐτοὺς διὰ παρανόμων ἐνεργειῶν ἐν τῷ μεγάρῳ τῆς ἰσπανικῆς πρεσβείας.

Ἐκ τῶν τοῦ Αἴμου κρατῶν ἡ μὲν Σερβία εὕρηται ἐν ταῖς παραμοναῖς ὑπουργικῆς κρίσεως συνεπείᾳ τοῦ ζητήματος τῆς Ναθαλίας καὶ ἄλλων, ἡ Ρουμανία προαλείφεται εἰς τὰς κοινοβουλευτικὰς ἐργασίας καὶ ἡ Βουλγαρία ἀσχολεῖται εἰς διάφορα ἔργα, ἰδίᾳ εἰς στρατιωτικά. Ἀλλὰ τὴν σπουδαιότεραν προσοχὴν ἐπισπάται ἡ ἐν Ἑλλάδι ὑπουργικὴ μεταβολή, ἡ προκλήθεισα κυρίως ἐκ τῆς εἰς τὸ μὴ περαιτέρω δεινώσεως τῶν τοῦ βασιλείου οικονομικῶν. Ταύτην καλῶς μελετήσας ὁ βασιλεὺς Γεώργιος ἔγνω νὰ ποιήσῃται χρῆσιν τοῦ διὰ τοῦ συντάγματος παρεχομένου αὐτῷ δικαιώματος τοῦ διορίζειν καὶ παύειν τοὺς ὑπουργούς. Καθ' ὅλην τὴν μακρὰν καὶ λαμπρὰν βασιλείαν αὐτοῦ Γεώργιος ὁ Α', συνταγματικώτατος φανεὶς καὶ οὐδέποτε ἀποστὰς τῆς ἀρχῆς, καθ' ἣν τὰ ὑπουργεῖα ἀνέρχονται καὶ κατέρχονται ἀναλόγως τῶν ἐν τῇ βουλῇ πλειονοψηφίῶν, οἷς μόνον ἐποιήσατο χρῆσιν τοῦ εἰρημένου δικαιώματος πρῶτον μὲν τῷ 1865, ὅτε ἀπέλυσε τὸ ὑπουργεῖον Κουμουνδούρου καὶ νῦν ὅτε ἀπέλυσε τὸ ὑπουργεῖον Δηλιγιάννη ὅπως προλάβῃ τὴν χρεωκοπίαν τῆς Ἑλλάδος. Ἀτυχῶς ὅμως πρὸς τὴν φιλοπατρίαν ταύτην καὶ πρὸς τὸν πρὸς τὸ σύνταγμα σεβασμὸν δὲν ἀνταπεκρίθη ὁ τέως πρωθυπουργός, ὅστις τηλικούτον διατρανώσας ἄλλοτε πατριωτισμὸν καὶ ἰδίᾳ κατὰ τὰ γεγονότα, τὰ ἀπολήξαντα εἰς τὴν ὡς διαδόχου τοῦ Ὁθωνος ἐκλογὴν τοῦ νεαροῦ τότε Γεωργίου, ἀπετόλμησε νῦν νὰ ὀχυρωθῇ ὅπισθεν τῆς πλειονοψηφίας αὐτοῦ ἐν τῇ βουλῇ καὶ ἀπεπειράθη ἀντίστασιν εἰς τὴν ὄντως νομοταγὴν καὶ πατριωτικωτάτην θέλησιν τῆς Α. Μ. ἐπὶ κινδύνῳ τοῦ προκαλέσαι σοβαρὰς τῇ χώρᾳ δυσχερείας καὶ ἐμφυλίους σπαραγμούς, ἐὰν μὴ ὁ λαός, συνετῶς σκεπτόμενος, ἐτήρει ἀπαθῆ πολιτείαν πρὸς τὰς προκλήσεις τοῦ τέως πρωθυπουργοῦ καὶ ἡ ἐξουσία ἐνόρκως ἐπετέλει τὸ ἐαυτῆς καθήκον πρὸς τε τὴν πατρίδα καὶ πρὸς τὸν βασιλέα, τὸν ἐπὶ μάλλον ἐπισπασάμενον τὴν ἀγάπην τοῦ λαοῦ, τὴν ἀγάπην

δηλονότι, ἣν καὶ ἀνέγραψεν ὡς τὴν βάσιν τῆς ἰσχύος αὐτοῦ ἐν τῷ περιπύστῳ ἀπὸ 18/30 ὁκτωβρίου προγράμματι τῆς βασιλείας Αὐτοῦ.

ΕΞ ΥΠΟΓΥΙΟΥ

ΘΕΟΜΗΝΙΑΙ

Βεβαίως ἐν καιρῷ μεγάλων καὶ ἀπροσδοκίτων συμφορῶν, αἵτινες προσβάλλουσι τὸν ἄνθρωπον καὶ τὴν κοινωνίαν, ὡς ὁ θάνατος, αἱ πλημμυραὶ, οἱ λιμοί, οἱ σεισμοί, αἱ πυρκαϊαί, οἱ λοιμοί, αἱ καθιζήσεις τοῦ ἐδάφους καὶ παντοῖαι πανωλεθρίαί, συμβαίνουσι πολλὰ καὶ ποικίλα ἐπεισόδια, ἅλλα μὲν κινοῦντα τὸν οἶκτον καὶ ἐπισπῶμενα τὸν ἔλεον τοῦ θεατοῦ ἢ τοῦ ἀναγνώστου, ἅλλα δὲ προκαλοῦντα ἄπλετον τὸν γέλωτα, διότι τοιοῦτος ἐπλάσθη ὁ ἐπικηρος τοῦ ἀνθρώπου βίος, περὶ οὗ πάννυ ἐπιτυχῶς ἐποίησεν ὁ μέγας ποιητὴς ἑλληνικὸς Λαὸς τὸ γνωστὸν δίστιχον :

Τὰ γέλια μὲ τὰ κλαύματα, ἡ χαρὰ μὲ τὴν πίκραν
εἰς μίαν ὥραν ὁπαρῶνται, μαζὶ ἐγεννηθήκαν.

Τῷ ὄντι, τίς δὲν ἐνθυμεῖται ὅτι καὶ κατ' αὐτὴν τὴν σοβαροτάτην στιγμὴν, καθ' ἣν θρηνοῦμεν προσφιλεῖ προκείμενον νεκρὸν, τὰ χεῖλη ἡμῶν, ἅτινα πρὸ ὀλίγου ἐνομιζόμεν ὅτι οὐδέποτε πλέον θὰ διανοιγῶσιν εἰς γέλωτα ἢ θὰ διασταλῶσιν εἰς μεῖδιμα, αἴφνης ἐπεισδιδόν τι, πολλὰκις ἀνάξιον λόγου, ἐπισυμβαῖνον κατὰ τὴν φοβερὰν ἐκείνην ὥραν, προκαλεῖ γέλωτα ἀκούσιν, ἀλλὰ γέλωτα, πολλὰκις ἄπλετον ἐκσπῶμενον ; Ὁμοίως καὶ ἐν ὥρᾳ χαρᾶς μεγάλης καὶ εὐτυχίας ἐκτάκτου δὲν εἶναι σπάνιον νὰ ἴδῃ τις δακρύοντας τοὺς πλήρεις ἰλαρότητος καὶ θυμνιδίας ὀφθαλμούς ἡμῶν.

Ὡσαύτως κατὰ τὰς πλημμύρας καὶ κατὰ τὰς ἄλλας μεγάλας ἀτυχίας μυρία ὅσα ἐπεισόδια, ἅτινα εἰσίδει τις ἀνὰ πᾶσαν ἀφῆγησιν τοιοῦτων γεγονότων, συμβαίνουσι, μετριάζοντα τὸ ἐκ τῆς συμφορᾶς ἄλγος ἡμῶν, πρὸς στιγμὴν ὅμως, διότι ἡ σκέψις γοργῶς ἐπανέρχεται εἰς τὴν πρὸ ἡμῶν πραγματικότητα καὶ ἡ ἀλγυδὼν καθίσταται ἐντονωτέρα.

Αἱ συμφοραὶ αὗται, αἱ πλήττουσαι τὰς κοινωνίας κατὰ μέγала διαλείμματα, δύνανται νὰ ἦναι ὑποφερταὶ καὶ ὑπάρχει ἐλπίς, ἂν μὴ παντελοῦς ἐπανορθώσεως τῆς τύχης τοῦ παθόντος, ἀλλὰ τοῦλάχιστον μετριάσεως ἐπαίδητης, καὶ ὁ ἄνθρωπος, εὐεργετῶν τὸν ὅμοιον αὐτῷ, ἐκπληροῖ καθῆκον ἱερὸν, ἱκανοποιεῖ τὴν παρὰ τοῦ Θεοῦ ἐμφυσηθεῖσαν αὐτῷ συνειδησιν καὶ οὕτω διὰ τῆς εὐεργεσίας τοῦ μὴ παθόντος πρὸς τὸν ἀτυχῆσαντα προσκίνεται ἀγαθόν τι. Ἀλλ' ὅταν τὸ κακόν, ἡ συμφορὰ ἦναι μεγάλη καὶ συνεχὴς, ὅταν ἀλλεπάλληλοι καταφέρωνται αἱ πληγαί, τότε καὶ ἡ μὴ παθοῦσα μερίς τῆς κοινωνίας ἀπανδρᾷ ἐργαζομένη τὸ καλόν, ἐξαντλεῖται εὐεργετοῦσα καὶ οἱ παθόντες μάτην τείνουσι τὰς χεῖρας ἐπικαλούμενοι ἀρωγὴν. Τίς δύναται δικαίως νὰ ψῆξῃ τὸν εὐεργετὴν, μὴ διανεκῶς καὶ ἀκαταπαύστως εὐεργετοῦντα τὸν διανεκῶς καὶ ἀκαταπαύστως πάσχοντα συμπολίτην ; Τίς δύναται νὰ προσάγῃ μομφὴν τῷ δυστυχῆσαντι, ὅτι τείνει ἐπαίτιδα τὴν χεῖρα, ἀναγκασθεὶς ὑπὸ σκληρᾶς καὶ ἀμειλίκτου ἀνάγκης ; Ἀληθῶς ἔρχονται στιγμαί, καθ' ἃς ὁ μὴ παθὼν εἶναι δυστυχέστερος τοῦ παθόντος. Ὁ διαφυγὼν τὴν συμφορὰν ἀδυνατεῖ νὰ ἐπαρκέσῃ εἰς τὰς δικαίας ἀπαιτήσεις τῶν ἐν τῇ αὐτῇ κοινωνίᾳ συζώντων ὁμογενῶν ἢ ὁμοίων αὐτῷ ἀνθρώπων, λυπείται, θλίβεται, ἀλγεῖ, ἀλγεῖ πλειότερον τοῦ αἰτοῦντος, καὶ τοῦτο κάλλιστα ἐρμηνεύει τὸ τουρκικὸν λόγιον : «Τὸ πρόσωπον τοῦ ζητοῦντος εἶναι ἀπαξ μαῦρον, τὸ δὲ τοῦ μὴ διδόντος δις». Κακὸν λοιπὸν καὶ τὸ παθεῖν, ἀλλ' ἐπ' ἴσης κακὸν καὶ τὸ μὴ δύνασθαι βοηθεῖν τῷ παθόντι. Ἀλλὰ τί καὶ ποιητέον ; Εἶναι δίκαιον, διότι δὲν δύναται νὰ προσφέρῃ εἰς παθόντα ὅμοιον μοι κατάλυμα πρὸς στέγασιν, νὰ στερήσῃ αὐτὸν καὶ τοῦ ξηροῦ ἄρου, ὃν δύναται μετ' αὐτοῦ νὰ μοιρασθῇ ; Ὁφείλει ἕκαστος νὰ παράσχη ὅ,τι δύναται.

Ποτὲ ὁ ἄνθρωπος, ὅσον ἀσφαλῆ καὶ ἂν θεωρῇ ἑαυτὸν, δὲν πρέπει νὰ λησμονῇ τὸ παλαιῶτον «Κοινὴ ἡ τύχη, καὶ τὸ μέλλον ἄδοτον». Τίς οἶδεν; Ὑπὸ τοσοῦτων κακῶν περιβάλλεται ἡ τοῦ ταλαιπώρου θνητοῦ ζωὴ, ὥστε οὐχὶ ἀπαξ πάντες καὶ εἶδομεν καὶ ἡκούσαμεν ὅτι ἄνθρωποι, πρὸ ὀλίγης ὥρας ὀλβιοὶ θεωρούμενοι, ὅλως ἀπροσδοκίτως ἐθρηνήθησαν ὡς οἱ ἀτυχέστατοι τῶν θνητῶν. Τὰ παραδείγματα ταῦτα κυρίως ἐν τῇ ἡμετέρᾳ κοινωνίᾳ ἀθρονοῦσιν ἀτυχῶς εἰς ἀπίστευτον βαθμὸν, διότι ὑπὲρ πᾶσαν πόλιν τὴν ἡμετέραν πρωτεύουσιν λυμαίνονται, ὡς γνωστόν, αἱ πυρκαϊαί, μάστιγες ἀπηνής, ἀποτροπαία, ἰδίᾳ ταῖς πενόμεναις τῆς κοινωνίας τάξεσιν. Οἱ εὐποροὶ, καὶ ἂν ἀπολέσῃ πολλὰ πράγματα, στεροῦνται μέρους μόνον τῆς πρῶν εὐμερείας, ἐν ᾧ οἱ πτωχοί, οἱ δύνανται πτωχοί, χάνουσι τὸ πᾶν, χάνουσιν αὐτὴν τὴν ζωὴν των. Ὁ εὐπορος, ἂν ἐκάνῃ ἢ ἐν τῷ Πέραν οἰκία αὐτοῦ, μετακομίζει, ὅτι περιεσώθη αὐτῷ εἰς τὴν τοῦ Προίγκιπος ἢ τὴν τοῦ Ἀντιγόνου καὶ μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἐπανευρίσκει αὐθις τὴν προτέραν ἀνάπαυσιν, ἐλπίζων ὅτι οὐκ εἰς μακρὰν τὸ παλαιωθὲν καὶ ὑπὸ τῆς πυρκαϊῆς ἀποτεφρωθὲν πατρικὸν μέγαρον θὰ ἀνοικοδομηθῇ λαμπρότερον καὶ ἐπιδεικτικώτερον, ἐν ᾧ ὁ πέννης, ὁ καταρθώσας ὅπως δῆποτε ἐν μεμακρυμένῳ τινὶ προαστείῳ τῆς ἀχανοῦς πόλεως ἡμῶν νὰ εὖρῃ ἐν κρησφύγετον, ἐν ἄστυλῳ, ἐν ᾧ μέχρι τοῦδε ἐστέγαζεν ἑαυτὸν τε καὶ τὴν ἐν στερήσειν ἐγκαρτεροῦσαν πολυμελὴ οἰκογένειαν αὐτοῦ, ποῦ δύναται νὰ ἐλπίσῃ ὅτι θὰ πύξῃ τὴν φωλεὰν αὐτοῦ, τίς θὰ ὑποδεχθῇ αὐτόν, ἐστερημένον τῶν πάντων; Ναί, **τῶν πάντων**, διότι, ἂν κατάρθωσιν, μετὰ ὑπερανθρώπου ἀγῶνας, νὰ διασώσῃ ἐπιπλὺν τι, σκέπασμά τι, ὅπως καλύψῃ τὰ ῥιγοῦντα ὑπὸ τῆς πείνης καὶ τοῦ ψύχους τέκνα αὐτοῦ, αὐτὸ τὸ περισώθην ἐκ τῆς δεινῆς ναυαγίας ναυάγιον, τὸ ἀφαίρει ἐπιδειξίως λωποδύτης ἀδυνεῖδης, κλέπτης, φονεὺς πολλάκις ὀλοκλήρου οἰκογενείας. Ποῦ νὰ προσδράμῃ ὁ δυστυχής, τίς θὰ εἰσακουσῇ τὰς ἱκεσίας αὐτοῦ, τίς θὰ συγκινηθῇ ἐκ τῶν θρήνων αὐτοῦ, τίς θὰ πιστεύσῃ εἰς τὴν τόσῃν δυστυχίαν του; Ἐν ἐφάπλωμα κατάρθωσιν νὰ ῥύψῃ ἀπὸ τοῦ παραθύρου εἰς τὴν ὁδόν, τὸ μόνον κάλυμμα, ὅπερ ἴσως θὰ τὸν καλύπτῃ ἐν τῇ ἐπιθανατίᾳ αὐτοῦ κλίνῃ, τὸ ἐφάπλωμα, ὅπερ θὰ σώσῃ αὐτόν ἀπὸ τοῦ οἰκτροῦ ἐκ ψύχους θανάτου, καὶ σπεύδει νὰ σώσῃ καὶ ἑαυτὸν ἐξερχόμενος ἀπὸ τῆς καλύβης του, ἢν βλέπει γινόμενῃν βορὰν τῶν ἀγρίων φλογῶν. Ζητεῖ τὸ κάλυμμα, ἀλλὰ τὸ κάλυμμα ἐγένετο ἀνάρπαστον ὑπὸ χειρὸς κακούργου, τοιαύτην εὐκαιρίαν ἐπιζητήσαντος ὅπως τελείως ἀπογυμνώσῃ τὸν ἥδη γυμνωτέοντα, ἂν ἥτο πως καινουργέ; ἂν δὲ τὸ ἐπιπλὺν ἥτο παλαιόν, ἐχρησιμοποιοῖτο καταλλήλως, ὅπως προφύλαττῃ ἀπὸ τῆς ὑγρᾶς τοῦ τυχόντος γυμνόποδος πυροσθέντος τοῦς πόδας. Ἡ κοινωνία πάντα ταῦτα καλῶς γινώσκει ἐξ ἰδίας πείρας, διότι κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον πάντα τὰ μέλη της ἐλαβὼν μικρὰν ἢ μεγάλαν πείραν τοῦ πράγματος. Ἡ κυβερνήτης ἔκαμε καὶ κάμνει ὅ,τι δυνατόν πρὸς διάσωσιν τῶν λειψάνων τῶν πυρκαϊῶν, ἀλλ' ἀπαιτεῖται νὰ ἔχῃ καὶ ἀρωγὸν τὴν κοινωνίαν· ἀλλὰ τῆς κοινωνίας τὸ πλεῖστον ἔμερος ἀγνοεῖ τί ἐστὶν ἀλληλοδοκίμεια καὶ οὕτως αὐξάνει καταπληκτικῶς ὁ ἀριθμὸς τῶν πτωχῶν, τῶν ἀστέγων, τῶν ἀχρήστων [καὶ ἐπιβλαβῶν μελῶν τῆς κοινωνίας]. Ἡ βλάβη ἀντανακλᾷ ἐπ' αὐτῆς καὶ πάλιν τῆς κοινωνίας, ἀλλ' αὕτη ἐν τοῖς πλείστοις ἀδιαφορεῖ καὶ γελᾷ γέλωτα μακάριον, ὅταν βλέπῃ ἀπέλπιδα γυναῖκα λυσίκομον καὶ γυμνοῦν σφίγγουσιν μετὰ δυνάμεως ἐν ταῖς ἀγκάλας ἀπλοῦν καὶ πεπαλαιωμένον σιδηροῦν πύραυνον, ὅπερ ἐν τῇ φρενοπαθείᾳ αὐτῆς ἐκλαμδάνει ὡς τὸ θηλάζον βρέφος αὐτῆς, ἢ ὅταν βλέπῃ ῥωμαλέον ἄνδρα, διασχίζοντα μεθ' ὀρμῆς τὸ ἀσπλάγχχνος καρχαζὸν πλῆθος, διότι ἀντὶ τῆς θερμάστρας διασφίξει μόνον τὴν πυράγαν!

Καὶ τὸ μὲν πῦρ εἶναι στοιχεῖον δυσπολέμητον, εἶναι θεομηνία, ἀπαιτοῦσα δυνάμεις πρὸς καταπολέμησιν αὐτῆς πολλάκις ὑπερανθρώπους, ἀλλ' οἱ ἀδυνεῖδῆτοι κλέπται τῶν καιομένων συνοικιών, τὰ ἀποφῶλια ταῦτα τέρατα, εἶναι ἄνθρωποι, ἔχοντα τοῦλάχιστον μορφήν ἀνθρώπου, ἂν μὴ καρδίαν καὶ ἰσχύν, οἱ **οὐκ ἐπιδόγοντες** οἷαν δῆποτε ὦραν καὶ ἂν ἐκραγῇ πυρκαϊά, πρόθυμοι νὰ παράσχωσι, τὸ ἐπ' αὐτοῖς, **πᾶσαν δυνάστην βοήθειαν**, ἵνα κατακλέψωσι τὸ μὴ τυχὸν ἀποτεφρωθὲν, ὦ! οὗτοι εἶναι ἄξιοι ἀγχόνης, οὗτοι ὑπόκεινται εἰς τὰ ἐπακόλουθα αὐστηροῦ νόμου, ἀπηνῶς, ἀλλὰ δικαίως δυναμένου καὶ ὀφείλοντος νὰ τιμωρήσῃ

αὐτούς. Δὲν ἀρκεῖ μόνον νὰ σπεύδῃ τις εἰς βοήθειαν τῆς παθοῦσης κοινωνίας, ἀλλ' εἶναι ἀνάγκη νὰ περιφρουρῇται καὶ πᾶν τὸ περισφρόμενον ἐκ τῆς τρομερᾶς καταστροφῆς. Ἀγριώτερά τῆς πυρκαϊᾶς εἶναι ἡ σκληρότης τῶν ζητούντων νὰ ἐπωφελῶνται ἐκ τῆς τοιαύτης συμφορᾶς κλεπτῶν πάσης τάξεως καὶ πάσης ὁρέξεως! Εἶναι τῷ ὄντι φοβερὸν νὰ σκέπτηται τις ὅτι, πλὴν τοῦ μεγάλου καὶ ἀναποδράστου κακοῦ, περιστοιχίζεται ὁ ὑπὸ τῆς πυρκαϊᾶς προσβαλλόμενος καὶ ὑπὸ σμήνους λωποδυτῶν, οἵτινες ἀφαιμάτουσιν ὅτι ὑπελείθῃ. Ὑπάρχει πάγκοινός τις γνώμη ὅτι, ἂν τὴν Κωνσταντινουπόλιν δὲν ἐμάστιζον τοσοῦτον συνεχῶς αἱ πυρκαϊαί, τὰ κατῶφλα πασῶν τῶν οἰκίων αὐτῆς θὰ ἦσαν ἐκ χρυσοῦ. Οὐδεμία ὑπερβολὴ ἀνατολικὴ ὑπάρχει ἐν τῇ ὥρᾳ ταύτῃ γνώμη. Αἱ πυρκαϊαὶ μετ' ἀπληστίας ἀκατανοήτου κατεβρόχθισαν καὶ καταβροχθίζουσι περιουσίας κολοσσιαίας, ἃς οὔτε κατ' ὄναρ ἢ κατ' ἔπαρ οἱ ζάπλουτοι τῶν Εὐρωπαίων εἶδον. Βεβαίως δήμερον τὸ κακὸν τοῦτο ἡλαττώθη, διότι καὶ αἱ ὁδοὶ τῆς πόλεως, ἡμέρα τῇ ἡμέρᾳ εὐρύνονται καὶ πυροσβεστικοὶ λόχοι τακτικοὶ καταρτίζονται καὶ ὕδωρ ἀθρονώτερον παρέχεται, ἀλλ' εἰρεθεῖ ἀκόμη πολὺ μακρὰν ἀπὸ τῆς εὐτυχῆς ἐποχῆς, καθ' ἣν ἐπὶ τῶν δακτύλων θὰ ἀριθμῶνται αἱ πυρκαϊαὶ καὶ δὲν θὰ ταράττῃ τὸν ἀμέριμνον ἡμῶν ὕπνον ἢ ἀγρία καὶ ἀπαισία κραυγὴ τοῦ νυκτοφύλακος κραυγάζοντος τὸ «Γιακὶν-βάρ!» καὶ καταμαδῶντος τὸν τόπον, ἐν ᾧ ἐξεργάγῃ ἡ πυρκαϊά. Σπαράττεται ἡ καρδίᾳ τοῦ ἀνθρώπου, βλέποντος περιφερομένης εἰκῇ καὶ ἀσκόπως ὑπὲρ τὰς χιλιάς ψυχὰς περιδεῖς καὶ τρεμουσὰς ἐκ τοῦ ψύχους καὶ τῆς στερησέως. Ὡ! εἶναι ἀπαίσιον νὰ ἀναλογισθῇ τις ὅτι ἐν μιᾷ στιγμῇ οἱ ἀτυχεῖς οὗτοι ἀπώλεσαν τὸ πᾶν, τὴν στέγην, ὑφ' ἣν ἐστεγάζετο συνεσπειρωμένη ἡ πολυμελὴς οἰκογένεια πτωχοῦ οἰκογενειάρχου, τὴν συνοικίαν, ἥτοι τὴν πατρίδα, ἐν ἣ ἐγεννήθη, ἀνετράφη, ἐγέννησεν, ἔζησεν ὅπως δῆποτε. Ἀλλοίμονον! Μία καὶ μόνη στιγμὴ ἤρκεσεν ὅπως ἄστεγοι, ῥιγοῦντες καὶ πειναλέοι χιλιάδες ἀνθρωπίνων πλασμάτων ῥιψθῶσιν εἰς τὰς ἀναριθμήτους ὁδοὺς τῆς μεγάλης πόλεως ἄνευ οὐδενὸς τῶν πρὸς τὸν βίον ἀπαραιτήτων ἐφοδίων, προσβαλλόμενοι ὑπὸ τοῦ ψύχους ἢ τοῦ καύσωνος, μαστιζόμενοι ὑπὸ τῆς πείνης καὶ εἰς πᾶσαν τῆς ἀτμοσφαιρας μεταβολὴν σκληρῶς ὑποκείμενοι!

Ἡ πρόσφατος πυρκαϊὰ τοῦ Γενῆ Καπὴ ἀφῆκεν εἰς τὸν ἔλεον τῆς κοινωνίας ὑπὲρ τοὺς χιλίους ἀνθρώπους ἄνευ ἐστίας καὶ ἄνευ ἄρτου, τῶν πάντων ἐστερημένους. Ἡ κοινωνία ὀφείλει αὐθόρμητος νὰ συνεχίσῃ τὸ παράδειγμα, ὅπερ ὁ ἀνώτατος ἄρχων τῆς χώρας τοσοῦτον γενναίως ἔδωκε, παράδειγμα πρακτικὸν φιλανθρωπίας ἐξαιρέτου. Μὴ λησμονώμεν δὲ ὅτι καθ' ἣν ὦραν ὑπερφύροντες λακπατοῦμεν τὸ ἔδαφος στροβιλιζόμενοι ἐν θαλαπρωαῖ αἰθοῦσῃ ὑπὸ τὸν ἥχον πιθηκτικῷ στροβίλῳ τοῦ Στράους, χιλιάς ὅλην πλασμάτων τοῦ Θεοῦ στερεῖται καὶ ἐνὸς βλωμοῦ ἄρτου καὶ μιᾶς λίτρας ἀνθρώπων. Τοῦ μεγάλου ἀρχοντος τὸ πρωτόβουλον παράδειγμα ἀπαιτεῖ μνητὰς. Ἡ καλὴ ἀρχὴ ἐγένετο· ἃς ἀκολουθήσῃ ἡ συνέχεια, ὁ δὲ Ἀνταποδοτὴς βλέπει καὶ κρίνει, δὲν λησμονεῖ καὶ δαψιλῶς ἀποδίδει.

Ι. Β.

Ο ΔΗΜΙΟΣ ΤΩΝ ΠΑΡΙΣΙΩΝ.

Ὁ τῶν Παρισίων δῆμιος, Δεῖμπλέ, προτίθεται, καθὰ λέγεται, νὰ ἰδιωτεύσῃ. Τὸ ἐξηκοστὸν ἥδη ἔτος τῆς ἡλικίας ἄγων καὶ καρατομῆδας κατὰ τὸ διάστημα τοῦ βδελυροῦ αὐτοῦ σταδίου οὐχὶ ὀλιγωτέρους τῶν 218 ὁμοφύλων αὐτοῦ Ὁ κύριος τῶν Παρισίων, ὡς ἀποκαλεῖται (Monsieur de Paris), οὐδαμῶς ἀμφιβάλλει ὅτι ἐκτῆ-δατο ποῖαν τινα ἀνάπαυσιν πρὶν ἢ ὑποκύψῃ εἰς τὸ ἀναπόφευκτον. Αἱ δάφναι αὐτοῦ δύνανται νὰ χρωσθῶσι δι' ἐρυθροῦ χρώματος, ἀλλ' ἀναμφιβόλως αὐτοὶ οὗτοι οἱ καρατομηθέντες κακοῦργοι, ἂν ἠδύναντο νὰ παράσχωσι τὴν μαρτυρίαν αὐτῶν, θὰ ὡμολόγουν ὅτι ἂν τυχὸν ἐπύρχετο ἐπανδάνησις τῆς ἀπαισίου πράξεως, ὑπ' οὐδενὸς ἄλλου ἡλπίζον νὰ ὑποστώσιν αὐτὴν μετὰ μείζονος διακριτικότητος καὶ μαχυοδακτυλογραφικῆς δεξιότητος ὅσον ὑπὸ